

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 527/2024
29.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радивоје Вучићевић, адвокат из ..., против туженог SERBIA ZIJIN COPPER д.о.о Бор, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3766/2023 од 15.11.2023. године, у седници одржаној 29.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3766/2023 од 15.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3766/23 од 15.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Мајданпеку П1 7/21 од 29.08.2023. године, у ставовима првом и другом изреке, којима је поништено као незаконито решење туженог од 28.12.2020. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 26.06.2019. године због неоправданог изостанка са рада три дана у току месеца или пет радних дана у току године и одбијен као неоснован тужбени захтев да обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима стеченим радом. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 171.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био код туженог у радном односу на неодређено време, на радном месту ... . Решењем Вишег суда у Неготину Кпп 2/20 од 23.01.2020. године тужиоцу је одређена мера притвора, па је тужени 05.02.2020. године донео решење којим се тужилац удаљује са рада почев од 22.01.2020. године. Решењем Вишег суда у Неготину Кпп 2/2020 од 26.02.2020. године тужиоцу је мера притвора замењена мером забране напуштања стана и одређено да иста може трајати најдуже до упућивања осумњиченог на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе. Пресудом Вишег суда у Неготину Спк 2/2020 од 23.06.2020. године, тужилац је осуђен на казну затвора у трајању од три године, у коју му се има урачунати и време проведено у притвору. Тужени је решењем од 14.12.2020. године укинуо решење о удаљењу са рада тужиоца од 05.02.2020. године, те је наложено запосленом да се врати на рад даном достављања решења, уз упозорење да ће му се уколико се не врати сматрати да је неоправдано изостао са посла и отказаће му се уговор о раду. Побижаним решењем туженог од 28.12.2020. године тужиоцу је престао радни однос отказом уговора о раду од 26.06.2019. године због неоправданог изостанка са рада три радна дана у току месеца или пет радних дана у току године, односно због непоштовања радне дисциплине, утврђене чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, чланом 179. став 1. тачка 23. Колективног уговора туженог од 22.06.2018. године, чланом 13. тачка 23. Правилника о радној дисциплини и понашању запослених од 10.12.2019. године и тачком 15, уговора о раду од 26.06.2019. године.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су применили материјално право из одредбе члана 180. Закона о раду и усвојили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, јер тужени пре доношења побијаног решења није тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, нити му је оставио рок од 8 дана за писано изјашњење, као и због чињенице да је тужилац био објективно спречен да ступи на рад, да је тужени имао непосредних сазнања о мерама забране напуштања стана коју је тужиоцу изречена и да је одбијена молба тужиоца да одлази на посао за време трајања мере. Истовремено су оценили да није основан тужбени захтев тужиоца за врћање на рад, јер је применом члана 176. став 1. тачка 3. Закона о раду тужиоцу престао радни однос код туженог по сили закона даном ступања на издржавање затворске казне.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Из садржине решења којим је тужиоцу отказан уговор о раду произлази да је тужиоцу радни однос престао због повреде радне дисциплине применом отказног разлога из чл. 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. Наведно решење је поништено, јер је поступак који је претходио доношењу побијаног решења био незаконит.

Правне последице незаконитог отказа регулисане су одредбама члана 191. Закона о раду којим је у ставу 1. прописано да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплати припадајући допринос за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Међутим, одредбом члана 191. став 7. истог закона прописано је да ако суд у току поступка утврди да је постојао основ за престанак радног односа, али да је послодавац поступио супротно одредбама закона којима је прописан поступак за престанак радног односа, што је ситуација у конкретном случају, суд ће одбити захтев запосленог за враћање на рад, а на име накнаде штете досудиће запосленом износ до шест зарада запосленог.

Према члану 176. став 1. тачка 3. Закона о раду запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца ако због издржавања казне затвора мора да буде одсутан са рада у трајању дужем од шест месеци - даном ступања на издржавање казне.

Имајући у виду да је тужилац по правноснажној пресуди Вишег суда у Неготину Спк 2/2020 од 23.06.2020. године осуђен на казну затвора у трајању од три године, тј. да је тужилац због издржавања казне затвора морао да буде одсутан са рада у трајању дужем од шест месеци, то му је радни однос у смислу члана 176. став 1. тачка 3. Закона о раду престао по сили закона даном ступања на издржавање казне затвора – 04.05.2021. године независно од његове воље и воље послодавца. Иако је тужени као послодавац поступио супротно одредбама закона којима је прописан поступак за престанак радног односа, због чега је решење о отказу уговора о раду поништено, правилно је одбијен тужбени захтев тужиоца за враћање на рад, јер је постојао основ за престанак радног односа.

Супротно наводима ревизије тужилац не остварује право на накнаду штете у смислу члана 191. став 6. Закона о раду, јер је она предвиђена као замена за реинтеграцију у ситуацији када суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, али у току поступка послодавац докаже да постоје околности које оправдано указују да наставак радног односа, уз уважавање свих околности и интереса обе стране у спору није могућ, што у конкретној ситуацији није случај. Нема услова ни за накнаду штете применом члана 191. став 7. Закона о раду који се примењује у конкретном случају, јер такав захтев у поступку није постављен.

Осталим наводима ревизије тужилац понавља наводе истакнуте у жалби. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужиоца који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај

суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, Врховни суд је одлучио као изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**